

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**S. Avrelii Avgvstini Hipponensis Episcopi Et S. R. E.
Doctoris Vita**

Lancilottus, Corneille

Antverpiæ, 1616

Cap. LXXII. Quædam apparitiones & miracula D. Augustini.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42857

Baron. an-
no 1027.

Philip. Ber-
gom. in
Chronic.
Poly. Vir-
gil. lib. 8
Fascic. &c.
Pamphil.
ex hist. r.
Anglicanâ
f. 28.
Canutus
rex Angli-
multa mo-
nasteria Or-
dinis S. Au-
gustini sub
annum Do-
mini 1027.
erigit.

cum Pontifice Ioanne XVIII. & Impe-
ratore Conrardo, ac Rege Burgundio rebus
compositis, quos ibi cum Principibus alia-
rum omnium gentium inuenit, reditum
parauit, literisque in Angliam præmissis,
quibus animalium decimas, & denarium
Romæ S. Petro debitum solui mandat, Pa-
piam pertigit. Quâ in vrbe summis preci-
bus S. Augustini brachium impetrauit, &
Conuentriam misit, quod ibidem aliquam-
diu magnâ credentium est religione cul-
tum. Is idem vti erat in nos propensissi-
mus, complura ædificauit Augustiniana
monasteria, famamque nostram non mo-
dicè quaquaueus extendit.

Ceterum D. Augustini corpus Papiæ in
monasterio nostro, per hæc quoque tem-
pora summo est in honore, & locum alio-
qui celebrem, maximè illustrem reddit:
quin vniuersam Italiam (audeo dicere) am-
plius exornat, quàm quidquid in eâ fuit an-
tiquitas rerum spectabilium admirata.

CAPVT LXVII.

*Quædam apparitiones, & miracula
S. Augustini.*

B. Iordan.
De transl.
Scr. 59.

ACCIPE & aliud, Lector optime, mira-
culum. Vir quidam nobilis patriâ Se-
nensis, cum summo studio habere vellet
parti-

particulam aliquam corporis S. Augustini, Pamphil.
 quam religiose obseruaret, Ticinum pro- an 1477.
 fectus, ab eo qui id custodiebat, exiguum Pau us Ve-
 aliquid reliquiarum expetiit. Is cum non ion Serm.
 auderet quidquam detrahare corpori san- De orat.
 cto, homini porrexerat cuiusdam viri non ita P Valde-
 pridem humati pollicem, serico inuolu- rama cr. 3.
 tum, asserens eum esse S. Augustini digi- theatri Re-
 tum. Hunc itaque Patricius ille summâ re- lig.
 uerentiâ excipiens, iam ori, iam oculis ad-
 mouebat: crebrò quoque sinu gestabat, &
 quod permirum videatur, frequentia circa
 eum fieri cœpère miracula. Quam cum vi-
 deret S. Augustinus hominis istius & alio-
 rum ei similium pietatem; nocte quadam
 in ædibus ipsius Patricij subdormientis,
 multâ luce circumfusus semet videndum
 exhibuit, & ad virum istum conuersus: Di-
 gitus, ait, ille quem meum esse ratus, tanto
 honore prosequeris, nec de meo sumptus
 est corpore, nec de alicuius Sancti: qua-
 re ne voto tuo frauderis, accipe digitum
 hunc meum: statimque ademptum dexte-
 ræ pollicem ei dedit, simulque disparuit.
 Fuere autem quacumque vir ille iter face-
 tet, creberrima secuta digitum hunc verum
 miracula. Quod ubi Rex Longobardorum
 intellexit, sancti corporis tutorem (non-
 dum enim id temporis nostri hoc loco po-
 tieban-

tiebantur) in carcerem coniecit, volens rei seriem exactius intelligere. Custode respondente, se, nescio cuius pollicem cadaueris dedisse, ignorare verò quî digitum hunc ipsiusmet Augustini foret adeptus; iussu Regis apertum est sepulcrum, sanctoque corpori deesse pollicem dexteræ compererunt. Eiusdem diuinitus concessi muneris particulam aliquam fuisse consecutum se, refert Iordanus de Saxoniâ: ac etiamnum ipsius pars maior venerabiliter asseruatur in templo nostro Augustiniano Montis Alcini in Etruriâ.

Setm. 54.
De Sanct.

Quo verò sit ordine in cælo, quâ potestate, quantum valeat clientibus suis apud Deum patrocinari, non obscure declarant apparitiones, miracula & beneficia, quibus à variis ægritudinibus atque incommodis sibi deditos liberauit. Quæ cum sint plurima, nec in ordinē facile queant redigi, paucula dūtaxat & obiter delibabimus.

Iacobus de
Vorag. in
hist. S. Au-
gustini.

Varia mi-
racula.

In monasterio quod est in Burgundiâ, (Fontanetum vocant) Hugonem monachum fuisse scribunt, qui studiosissimuse-
rat D. Augustini, idemque cupidissimè ip-
sius opera peruolutabat, tantum, ut vix al-
terius scriptoris lectioni operam daret. Quâ
pietate incensus, Deum rogauit ut se digna-
retur non alio tempore, quàm ipso die, qui

Augu-

Augustino facer est, euocare; tum enim libenter velle se discedere. Cuius voto Deus annuens, quindecim diebus ante solemnia D. Augustini, fecit ut morbo letali decumberet, ita nimirum ut pridie eius diei animam ageret, omnibus ex more Catholico perceptis Sacramentis. Sub medium noctis Monachus quispiam in templo pernoctans vacansque orationi, repente vidit totam Ecclesiam lumine resplendere, subireque per ostium frequentes homines, augustâ formâ & coruscante, in quibus vnus specie reliquis maiore, & honoris pleno vultu, cum Pontificalibus infulis processit. Iste cum releuatus à timore paululum respirasset, ex his vnum est percontatus, quinam hi essent: respondit, D. Augustinum adesse cum suo comitatu, utpote qui veniret ad sui obseruantissimum cultorem Hugonem, illicò moriturum, velle autem animam sancti Monachi secum in cælestem patriam adducere. Vix hæc protulerat, cum ecce fit omnium religiosorum in nosocomium cōuentus; in quo nonnihil morante, cedentem ex corpore morientis animam in cælum iidem Sancti deduxere.

Narrat idem Auctor pluscula, quæ ibidem accidere miracula, ac primò quemdam adolescentem traditum carceri Mar-

chionis à Malaspinâ , cùm siti tantùm non enecatus esset , quò liberalius pretium solutionis promitteret , inuocasse in re tam asperâ opem D. Augustini ; eundem mox ei visum fuisse , atque de carcere deduxisse ad flumen Gracilonem , cuius aquâ sitim adolescens explevit.

Secundum est , cuiusdam Ecclesiæ Antistitem , qui triennium decumbens , sic fuerat vsu membrorum destitutus , vt se loco mouere non posset , à D. Augustino , cuius erat studiosissimus , in præuigilio festiuitatis eius , ardentibus precibus rogasse sanitatem . Itaque S. Augustinum ab eo conspectum iussisse , vt lectulo surgeret , templum adiret , Horisq̃ vespertinis , quæ in eo recitabantur , pro desiderio interesset.

Tertium est miraculum impensum diuinitus cuiusdam Ecclesiæ Præposito , qui tetra apostematis vlcere , & oculorum cecitate afflictus , intercessione S. Augustini , quem inuocabat , est liberatus.

Quartum in molitore quodam habemus , quem suis apud Deum suffragiis à tiliarum dolore liberauit.

Quintum est in puerulo calculoso , quem cùm videret mater summis doloribus torqueri , ideóq; domesticorum consilio Chirurgis esset eum traditura , remedio crudeli

deli in re tali vtentibus, ad B. P. N. Augustinum cum lacrymis gemituque versa, vt carissimum hoc suum pignus rogatione apud Deum curare dignaretur; voti sui compos est reddita, filiolo sanitati ablatione calculi restituto. Huic addo B. Ioan- nem Saguntinum, Augustinianum illustre præsidium, & patronum tutelarem Academiae Salmanticensis, qui similiter calculo grauissimè conflictatus, postquam efflagitauit patrociniū, atque vouit ingredi Religionem eiusdem D. Augustini, simili malo liberatus fuit.

P. Valde-
rama in
Theatro,
folio 277.

Etiam contra locustas regionem vniuersam magno numero depalcentes, S. Augustini preces in cælo valuere. Has enim exoratus abegit primū in Regni Toletani ciuitate Guadalaiarā, deinde prope Malaganium in ciuitate Ernani Caualleros: & multò antè ciuitatem ipsam Toletanam, extremā fame laborantem, præsentissimæ morti eripuit. Cū enim supplicationes haberet populus, & longis ieiuniis orationibusque semet affligeret, omnibus inspectantibus venit Augustinus, pedo pastoralis locustas omnes, & vim noxiorum animantium, in flumen Tagum propellens.

Ann. 1268.
Regin. Ec-
cles. Tole-
tanæ.

Itaque tanti beneficii memoria ne vquam excideret, semet ciues voto ad sup-

a s

pli-

plicationem annuam obstrinxere; quæ res hisce verbis in Fastis eorum est comprehensa: *Hac die* (Dominicâ nempe in Albis) *est nobis obligatio faciendi processionem & fæque ad monasterium sancti Augustini, ex voto factô pro locustâ.*

Lib. 2. c. 5.
Epidemiâ quoque S. Augustinus auertere solet.

In bellis victoriam impetrat.

Ios. Paph. in Chron. anno 1430.

Paul. Bergom. in Apol. c. 8.

Quin & epidemiam auertere suprà relatum est, exemplo Papiensium anno Domini M. D. I I I. quamobrem solemniter ei faces ceræ candidæ duodeuiginti quotannis offerre solent.

Sed & in bellis à Deo victoriam impetrat: Franciscus enim Gonzaga Dux Mantuanus, tum à Genuensibus, tum à Philip. po Galeato Duce Mediolanensium grauius oppugnatus, ad D. Augustinum oratione cum voto factâ confugit. Apparuit is Duci, vt Canonici Regularibus ipse Gonzaga postea retulit, veste indutus nigrâ, zonâ succinctus coriaceâ, & amictus pluuiali, vt vocant, victoriam oranti promittens: quam duabus vicibus ipso S. Augustini die festo contra Ligures hostes est Mantuanus consecutus. In cuius rei memoriam vrbs Mantuana patronum ac defensorem sui delegit Augustinum, diemque eius solenni Religione celebrat: & ipse dux Mantuanus sacris interest quæ tum in æde Augustini peraguntur, & munus ibidem ex more

more offert. Historiam totius rei, portæ ciuitatis incisam esse ferunt, exstatque de eadem hoc Epigramma:

*Vos patriæ ciues, quibus hic Pater expulit
olim*

*Bis Ligures, letumque dedit bis habere
triumphum,*

*Dum sua curriculo bis festa darentur eodē,
Este boni memores, & grati aduertite
dona,*

*Mecum huic laudes, mecum huic celebre-
tis honores.*

*Protektor patriæ, spes & tutissima nostra,
Augustine Parens, Doctor, Lux inclyta
sacri*

*Eloquij, innumeras Ocnæas accipe laudes. * Ocnæas,
Tendimus inde manus humiles, oculosque id est, Man-
tuanas: fuit
enim Ocnus
precantes*

*Venturo aduersis, ut quondam protege-
Princeps. conditor
Mantua.*

Refert Ambrosius Coranus, D. Augusti-
num cuidam matronę apparentem dixisse, In Apol.
cap. De re-
uel.
Da mihi filium tuum; cui cum illa renue-
ret, præligens potius sæculari eum vitæ
quàm monasticæ consecrare; denuò eum
petiisse sibi offerri: ac mox esse visum Au-
gustinum à matris latere filium abstrahere,
& iuxta maius altare in templo nostro,
quem tulerat, deposito, in hanc eum affari
sen-

sententiam : Tu apud me stabis , & successor meus eris. Mulier visu admonita , sed & mariti cohortatione impulsâ , filium suum Augustinianæ societati obtulit : qui cum pietate tum doctrinâ plurimum omnibus antecelluit.

*D. Augustinus cum
B. Virgine
S. Nicolai
Tolent. curat,
& ad beatitudinem
inuitat.*

B. Nicolaus Tolentinas aliquando laboravit tam graviter, ut pro derelicto à Medicis haberetur : at ipse fortiter ac patienter morbum perferens, Deo eiusque Matri, ac S. P. Augustino se commendavit. Quo facto, suavi somno fuit correptus : & ecce, dormienti Virgo Deipara sanctusque Pater Augustinus sese intuendos amœnis vultibus obtulere. In hanc autem cum admiratione cœvertens oculos vir sanctus, Quanam, ait, es Domina, quæ ad me pulverem ac umbram, tanto circumdata splendore venis? Respondit hæc, Salvatoris tui Mater, & Virgo, quam tu sæpenuerò cum B. Augustino, quem iuxta me vides, invocasti : atque ideò nunc adsumus, ut tibi remedium valetudinis humile aliquod suggeramus : extensoque versus plateam indice, Mitte, dixit, ad talem mulierem, & ab eâ panem recens coctum roga, quem in aquam intinctum sumas ad recuperandam pristinam sanitatem. Itaque B. Nicolaus excitatum sui corporis administrum, quem

de

de hac visione celauit, ad eandem feminam misit, vt pro Dei amore ab eâ panem rogaret: qui cum fecisset, panem aquâ conspersum ægrotanti dedit. Vir autem sanctus factò ligno crucis eum sumpsit, & illicò conualuit. Inde Romani Pontificis assensu panem ex more sacramus, quem cum aquâ & inuocatione S. Nicolai capientes, à febribus præcipuè, puerperij doloribus, morbis contagiolis, aliisque id genus malis liberantur. Testes sunt huiusce rei cum aliæ ciuitates plurimæ, tum etiam nostra Antuerpia, quâ in vrbe non pauci mortales leuamen ægritudinis, per hunc sacrum panem sunt experti.

Idem vir sanctus mensibus sex, antequam hinc migraret, Angelorum suauissimum concentum auribus corporis quotidie percipiens, vitæ mortalis terminum adesse intellexit: quapropter ineffabili dulcedine animi perfusus respondit: *Cupio dissolui, & esse cum Christo.* Dein Catholicæ Ecclesiæ Sacramentis acceptis, cum magnâ pietate crucem amplexaretur, Salue, dixit, Crux pretiosa, quæ digna fuisti portare mundi pretium; qui in te pependit, & latroni misericordiam imploranti pepercit, ipse me per te defendat ab hoste infesto in hac horâ. Crucem igitur ob oculos continenter

nenter poni iussit: cuius mysteria cum secum reuolueret, digressis è cubiculo sodalibus, vox audita fuit ridentis præ gaudio: quæ quidem alterius esse videbatur, cum tamen esset ipsius exultantis, quod iam per speciem esset visurus, quæ hætenus per spem viderat. Hi ergo in cubiculum regressi, rogauère quæ tam inusitata lætitiæ causa foret; quibus ipse: *Dominus meus IESVS CHRISTVS, suæ beatissimæ Matri, & benedicto Patri Augustino inherens, meque ad beatitudinis immensum gaudium inuitans, ait: Euge serue bone & fidelis, intra in gaudium Domini tui.*

A. Antol-
nez in De-
dicat. Vitæ
B. Ioannis
Saguntini.

Denique vt hoc coronidis loco subiungam: Toleti fuit primariæ nobilitatis idemque eximiæ pietatis eques Patricius, Gondisalvus Rodrigues, D. Augustini singulariter studiosus, quem visus est hic noster simul cum beato Stephano terræ mandare, hæc verba intensiore voce pronuntians: *En quomodo Sancti suos honorent.*

Iacobus de
Vorag. su-
prâ, & hist.
Lombard.

Tot autem fuère similes apparitiones, tot beneficia, tot miracula diuinitus intercessionem eius facta, vt quamuis nunc pauciora videantur, olim tamen suspensa fuerint tam copiosa anathemata, donaria, siue tabellæ, vt ædes tota Papiensis, & porticus circumquaque iis vestirentur: quin adeò, vt peregrinis

grinis eò conuenientibus remoram adferrent: quamobrem & Religiosi in locum alium transferre ea sunt coacti.

Atque hæc ferè sunt, quæ scriptorum prodita monumentis habui in medium adferre, de S. P. N. Augustini mirandâ conuersione, de quæ rebus post eum in vitâ, & à vitâ gestis. Quæ quamuis fortasse non erunt vt satisfaciant omnibus ex animi sententiâ, spero tamen operæpretium fecisse apud pietatis studiosos, qui Vitam tanti talisque Antistitis & Doctoris Ecclesiæ considerantes, ampliùs ad virtutem poterunt accendi: tum etiam apud eos operam benè collocasse reor, qui aut prauis opinionibus seducti, vt quondam ipse Augustinus, aut etiam Catholicum nomen factis non usqueadeò probantes, hîc inuenient quem sequantur, & cuius virtutes dum legent, ad imitandum se impelli sentient. Tum denique meis sodalibus rectè consuluisse non dubito, qui in hoc libro tamquâ in speculo poterunt obseruare, si qui moribus etiamnum velut nâui adhærescent, eosq; Parentis sui exemplo tollere, & quoad huiusce vitæ misera conditio permittit, ad ipsam perfectionem, quæ Religionis summa est, adspirare nitentur.

EPI-